

Student, skrivande s.k. solo-växel.

ERRORES S:TAE VALPURGIS

CE SONT DES FAUTES MAGNIFIQUES ET DES AIVENTYRES PÉNIBLES, SOM LA CHARMANTE MEN TROP INTRIGANTE MADEMOISELLE VALBORG COM AUSTADE DANSANT SOLO PAS D'ESPAGNE DELICATE LA NATT DE 1 MAI 1933 AVEC DES STUDIANTS, DES INDIVIDES SÉRIEUX ET DES ANDRA PERSONNAGES IRRESPONSABLES DANS LES LOCALITÉS DE ÅBO AKADEMIS STUDENTKÅR

ORDFÖRÄNDE.

KÅR-CARLSON.

Älskad för sin egen skull. — Hälsningar från Trude.

Till våra offentliga och privata kritiker.

När man rapar i Studentkårslokalen, hörs det ända ut på St. Tavastgatan. Atminstone om rapningen markerar slutet på bättre examensexor, avättna under ackompanjemang av såväl svart, brun som röd musik, och är åtföljd av avbrutna hickningar och snörvlingar och andra naturljud. Då blir det en konsert, som både dränker och överröstar VARENS angenäma lövsus och kultiverade bofinkskvitter. VARENS stilla svärmeri och romantiskt tysta aningar fördrivas så av dessa lukulliska individers ansvarslösa dunder.

Ett sådant missförhållande är emellertid icke förenligt med kårens ärliga traditioner. En ändring bör ske.

(Forts. å 3:dje sid.)

Familjenotiser

Förlovade

Riippi Hiljanen — Birger Wiik

Förelysta till äktenskap

Maria Ræse —

Wolfgang Schmidt

Obs.! Borgerlig vigsel. Bröllopsresa till Moskva.

Födda

En duktig syster åt min pojke.

HARALD PEHRSSON.

Vårstämning.

När Valborg sig närmar
studenten beskärmar
sin mössa med lyra och vitt
och i fria naturen
släpps ut liksom tjuren
att höra på fåglarnas kvitter
i trädenas topp-
par, som vaja för vinden,
Han kan kalla för sin den
tid, som het' våren den ljuva,
men då är det fuktigt och snuva
man lätt får
och våta stortår
och till sängs man måst ligg-
ga, fast till lynnet man pigg-
va' som lärkan i skyn.
Dock som-
maren kom-
mer, med blom-
mer snart fram
och luften blir hälsosam
och skogens sten blir varm så
man på den kan sitta två.

U-mé-rus.

Gigantiskt ombyggnadsprojekt.

Förslag till ombyggnad av kåren.

I dessa yttersta och ekonomiskt lysande tider har ekonomi-studeranden, H. Herr Lokalintendenten å det vänligaste framslungat ovanst. genialistiska (inte så tokigt) uppkast, till funktionalistisk restauration av huset, St. Tavastg. 22.

Av bilden framgår att det är ett s.k. kedjehus. Dess förnämligt utstyrda resning och himmelsstormande tinnar torde hart när kunna ge s.a.s. högre lyftning åt hela kärlivet. Byggnadsmaterialitetet är av cellulidlosategel med pärt-tak. (tak med gott fall). Från vänstra hansken räknat ser man tvenne mindre torn, vari inrymmer s.k. anrättningar för messjöres och madammes. Bakom dessa reser sig stolt tornet för inhysandet av genom alkoholiskt missbruk hänsovne civisar och inbjudne. Springor tjänstgöra som fönster. Följande torn för genomsläpande av diverse ångor. Mitteltornet inrymmer husets skam-kamrar för streberar och andra misshälliga invalider. Förflytte vi oss högerut finna vi astrologiska observatoriet där särskild plats är beredd för H. Herrar Sippel m.fl. Där finnas en mängd kloakrörsliknande stjärntydningmaskiner, annat att förtiga. Ett steg längre ner är det ur huset utspringande burspråket förefintligt. Plats för skvaller och skratt. Stora antrengångsdörren är ogenomtränglig, som den är av armeiserad battong, samt försedd med läsanordning. Yttermera till höger i allmänna

promenaden skönjer ögat en växt. »I vådrädets skugga på gården» reser sig toddypaviljongen, också den en aning modärnerad. Det gutterade arrangementet att hänga upp harpor, kaskar och hundkojor på paviljongens tak, bortillumineras icke av takets bortflyttning, ty trädens slokande grenverk äro till för denna ändalykt. I paviljongen sitter den genialistiske förslagsställaren, H. Herr Walter Wiklund.

Ur

Aura River Anthology

Av Edgar Lee Master.

Sång över Hum. jak:s telefon.

Naturvetenskapen har triumferat
över dig, o stolta traditioners
Humanism.

Vem förtröstar numera på dig
Humanism,
då Teknikens mäktiga,
svallvågsartade erövring nått
630 meter i höjden med stålkon-
struktion och betong,
och trådlös telegraf i toppen.

Humanistisk reaktion är
en stängd telefon,
som med lås på klykan är död.

Övers. av Enevald Svenonius.

Till våra offentliga ... (Forts. fr. 1 sid.)

Denna tidning vill föra VARENS talan och strävar i sin kamp att åter förverkliga mottot: »VÅREN ÅTER TILL KÅREN».

Tidningen har sålunda en klar anti-rapar-tendens. Dess innehåll kan närmast förliknas vid en våromelett, väl-tillredd, snart nedsväljd och lättsmält. En våromelett—men med skickliga kockar.

Intellektuellt djup, konstnärlig smak och erfarenhet i yrket ha satt sin omisskänliga prägel på samtliga artiklar. Och det bör så vara. Tidningen vänder sig nämligen till en läsekrets, vars gedigna och omfattande kunskaper, kulturella förfining och estetiska fostran göra det möjligt för densamma att konsumera och smälta de stilistiskt förnäma utsvävningarna. Varje artikel lägger i dagen berömvärd humanitet, långt gången filantropi och estetisk finkänslighet.

Detta utesluter dock icke en gedigen elakhet, och om några brutala vändningar finnas instuckna, är det bara för att harmonien skall vara fullständig. — Denna tidning är för de bildade. För mig och andra. Men bildning förutsätter självbehärskning. Därför måste jag uppmana alla nervsvaga, snarstuckna och långsinta personer att icke fortsätta läsningen, utan skyndsamt använda tidningen på annat sätt. Det har ju ofta förekommit, att sådana personer tagit sig illa vid, och redaktionen önskar framförallt, att alla upprivande eller såkallade skakande scener måtte undvikas.

Förövrigt, det är ju bara rättvisan och sanningen, som på dessa blad komma i dagen. För följderna kan redaktionen icke svara. Och om någon stundom gjort sig skyldig till en lindrig förvrängning, eller en oskyldig överdrift, må detta vara henne tillgivnet, ty verkligheten blir vackrare, när den idealiseras. Dessutom är det ju VÅR, och VÅREN är kollerns tid, då kväkande, drillande och vrälände läten uppfylla den vaknande naturen med ett outhärdligt oväsen, medan kreaturer svärma omkring krälände, flygande och hoppande. Är det då underligt,

Kårens President, i hippologisk pose.

Hymn till känd hippoman.

Vem kommer, vem rider,
vem kommer till häst!
Å kors i alla tider,
se professorn rider,
se fruarna i fönstren,
se pigorna i hörnen,
se professorn som klamrar
sig fast vid sin häst,
o, Gud, vad han är vacker,
när han sitter som bäst.

Se solen den lyser på
professorns ritt,
se stövlarna de skina
så blanka och fina,
han är så rak i ryggen,
han är så smal om livet,
hans rock är av sista
och yppersta snitt,
och jäglarna de jubla mot
skyn sitt kvivitt.

Se professorn småler så
milt excellent,
se hur han vrider
mustaschen och rider,
han hälsar uppåt fönstren,
han nickar nedåt hörnen.
Men kommer på vägen
en stackars student,
då vänder han hästbaken till,
det har hänt.

Originaldikt.

att också människan ryckes med och blir kollrig. Själv har jag just nu i tre timmars tid skjutit en barnvagn upp och ned för Nylandsgatan, förrän jag lade märke till att den var tom.

Hilmer Tegengrin.

”I Herrans namn du arma kår, vad skall....”

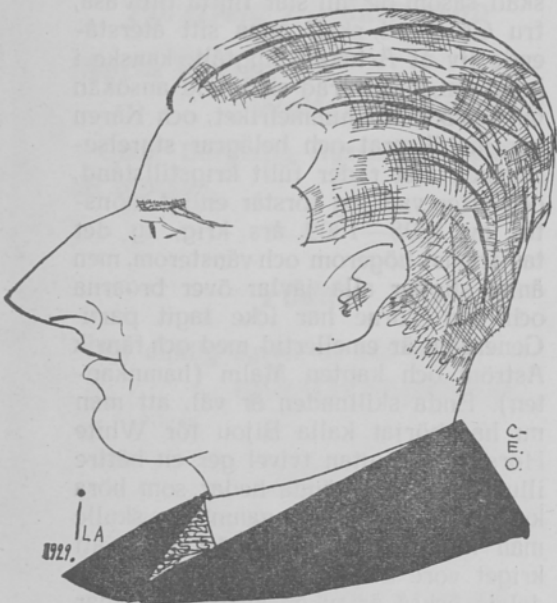
Vår tid kommer i sanning med en hel del sensationer. Jonnie Elfström skall såsom de' nu står flytta till Vasa, fru Grönlund skall ägna sitt återstående liv åt Artukais flygfält, kanske i hopp om förmildrad skala vid ansökan om inträde till himmelriket, och Kåren har mobiliserat och belägrar styrelserummet. Det råder fullt krigstillstånd, och efter vad jag förstår enligt mönster av 1808—1809 års krig, ty det tas främst högerom och vänsterom, men ännu slipper alla jävlar över broarna och von Törne har icke tagit parti. Generalen är emellertid med och fänrik Åström och kapten Malm (hamnkapten). Enda skillnaden är väl, att man nu har börjat kalla Bijou för White Horse, vilket utan tvivel ger en bättre illusion av de brända hedar, som höra kriget till. Av detta namnbyte skulle man kunna få den uppfattningen, att kriget vore av marin natur, vilket det delvis också är, ty en av parterna har ju förlagt krigsskådeplatsen till Teater-foajern, där krigsbussarna äro upptagna av den positiva sysselsättningen att bränna sina skepp. Man kan redan i denna verksamhetsyttring ana något av de ideal och den kärlek till arbete, som ger partiet dess höga lyftning. — Ännu har kriget dock icke gripit omkring sig i alltför oroväckande grad, ännu är Itämeri fritt från stolta kryssare och vrak. Emellertid är sakernas tillstånd sådant, att sovjetlakejerna ansett sig föranlåtna att beträda den törnbeströdda vägen och med palmkvistar i händerna, och yttermera beväpnade med röda kläden, likt toreadorer tåga ut i århundradets fäktning. — Då emellertid blodsutgjutelse såvitt möjligt borde undvikas, borde det finnas ett medel till hands, som kunde avstyra kriget i dess början. Detta medel tror jag mig ha funnit. De båda partiernas verksamhetslust bör riktas på något som kunde överflygla deras intresse för politik. Som detta något skulle jag för den parten som älskar arbetet för dess egen skull rekommendera litet mera kurslitteratur, och för det andra partiet, som behöver stimulans för att kunna arbeta, en större kagge lageröl, men främst en stor hålkaka.

Pax vobiscum.

Sidan för allmänna kulturkonster

Litterär nyhet.

C-E. Olin går åt skogen med sin nya bok.

»—nyss-bliven doktor»

»—nyss-slaktat får—».

(Åke Carlson å Hamburger Börs år 1929.)

C—E. Olin tillhör en generation studenter, vilkas start i livet väckt stora förhoppningar. Några av de lovande förmågorna ha redan infriat förväntningarna, andra däremot ha svikit.

C—E. Olin är en student, som fortfarande ger goda löften.

Man kan inte gärna kalla C—E. Olin en författare som tystnat. Isynnerhet inte om man i sin hand har hans senaste bok. Den jävar nämligen alla påståenden i denna riktning.

Vid genomläsningen av den nya romanen måste man erkänna, att författaren har förvånande lätt att finna ord och att han njuter obeskrivligt av att använda dem. C.—E. Olin är en av dem, som verkligen uttrycka sig genom en ny form. Det är detta, som gör läsningen av hans senaste bok till ett uppsluppet nöje.

Tendensen i den nya boken visar,

att studeranden Olin vill vara en modern författare. För honom är tekniken allt och individen ingenting. Individuell vilja och individuellt medvetande ha i hans bok blivit någonting sekundärt i jämförelse med den massa, till vars förespråkare han vill göra sig.

Sådana begrepp som »individualitet», »personlighet» och »självtändighet» finner man inte i Olins bok. Författaren har heller icke intresse av att beskriva något enskilt mänskligt. Hans arbete är en bok om massan och de moderna massrörelserna. På nästan varje sida i boken finner man sådana ord som »sulfat-massa», »massa-fabriker», (= något slags kollektivhushåll) och »trävarurörelse».

Men vid sidan av denna tendens vill Olins bok, »Trävaru-reproduktion», »Trävaruhandel» eller vad den nu heter — jag har nämligen inte läst den — giva en av författaren vald godtycklig bild av världsmarknaden. Här är författaren emellertid icke originell. Han har läst Thackeray.

Då nämligen Thackeray på 1840-talet kallade »Världsmarknaden» en roman utan hjälte, anticerade han, om man så vill, vad som engång komma skulle i studeranden Olins bok om »Trävaru-reproduktionen» — eller vad den nu heter.

Först med Olins bok kan en ny roman verkligen sägas ha uppstått, en roman utan den i ett visst händelseförlopp klädda hjälten. Framställningen är delad i olika kapitel med varierande rubriker. Handlingen avbrytes dock ständigt av lösryckta tidningsrubriker, fraser gripna ut ur notiser och artiklar, fragment av börsrapporter, statistik och annat sådant. Författaren har medvetet gjort detta. Det är tidsmomentets röst som gör sig hörd, dagens stora och små händelser i trävarubranschen.

Därför blir hans bok det direkta, med inga reflexioner eller kommentarer, utstofferade uttrycket för en enskild människas reaktioner inför trävaruexportens olika faser.

Men det är ingen ordning i allt detta, jag menar: ingen naturlig ordning. Författaren är hela tiden i farten, styrande och ställande så att han slutligen verkar en smula störande. Men nästan allt beror ju på tycke och smak här i världen, isynnerhet då det gäller sensationsromantiken.

»O. H—n.»

Stor Teaterskandal i Åbo.

Socialisten Elfström får kompetensbevis av kommunisten Wessman.

Skådespelar Elfström maskerad.

En teaterskandal av hittills oanade dimensioner, guskelov, har varit under uppsegling i vår goda sjö- och snabelstad. Det absolut sannfärdiga förloppet är följande:

Högfärdsdjävulen flög härom dagen in i skådespelaren Fjong Elfström, varvid han beslöt att söka anställning som chef för Vasa svenska teater. (Naturligtvis anlände hans ansökan långt efter det platsen blivit besatt, varför han, som det på rikssvenska så vackert heter »kammade noll»).

Alltnog. Fjong behövde intyg på sin kapacitet, och vad var då naturligare än att han ringde upp sin gamle du- och supkamrat dipl. ing. Carl Hjalmar Bäckis, som har den högt ansvarsfulla uppgiften att vara ordförare i S.B.V:s dramatiska sektion, där Fjongen tjänstgjort som regissör.

— Hallå. Du ska skriva ett intyg på att jag är S. B. V:s Reinhardt, sa Fjong i telefonrådets ena ända.

— Gärna det, dundrade Bäckis vänligt i andra ändan. Men jag har förbannatnog lite jobb i dag. Du får skriva intyget själv och skutta hit med det när Quipsten har gått, så ska jag rita under det. Tag brännvinskryddor med dej.

(Forts. å sid. 8)

Reaktionen.

Fritt Efter Fänrik Runeberg.

*Och Birger Alexander
stod upp i kårens sal,
sköt ut med sina läppar
tog ljud och höll ett tal.
Åhörare för gången
han hade summa tre,
Generalen, Pastor Wolfgang
och Sandberg, bara de.*

*Och Birger Alexander,
han talte allvarsam:
»Vår reaktion, Gud bättre,
går baklängs, icke fram.
Ty kårens boischeviker
förtala oss där bak,
det är för oss som Wiik-är
en högtbetänklig sak.*

*Och därför ha vi fattat
ett allvarsamt beslut.
En föresats allvarlig,
vi ärna föra ut:
Vi låtit nämmeligen
oss bringa hit i dag
en grogg utav fru Grönlunds
allra bästa slag.*

*Och Birger Alexander,
som kämpe och som mand,
stod snart för allas blickar
med groggen i sin hand.
Han var för stolt att tala
i denna stund, han teg,
Han gick ett varv på kåren,
med jättelånga steg.*

*Han tömde grogg till botten
för kamp och reaktion,
och gav de tre en långblick
med bister underton.*

*Och reaktionens vanvett,
grep männen uti saln,
den gode Schmidt, och Sandberg
och även Generaln.*

Nokia galoscher,

begagnade, till salu hos
ÅKE CARLSON

Efterlysning.

**Magister Sven-Amiral Lindman
avvikit från orten.**

*Sven-Amiral Lindman,
talande ex cathedra vid en diskussion.
Ögonblicksfotografi.*

I hörnet av Nylands- och St. Tavastgatan står en ung, mycket enkelt klädd pojke. Under vardera armen har han en packe böcker. Han står där villrådig och vet inte riktigt vart han skall taga vägen. Nästa minut är han emellertid försvunnen, och förblir oanträffbar i hela Åbo stad. Det är magister Sven-Amiral Lindman.

Efter att ha varit korresponderande ledamot av denna tidnings redaktion samt adjungerande medlem av Granskaren, söndagsblad för barn och ungdom r.f., har han plötsligt blivit en källa till förvåning.

Då tillförlitligt källmaterial angående motiven till den unga mannens plötsliga avresa icke ännu ingått, kunna vi på sakens nuvarande stadium icke uttala någonting bestämt.

Vid en intervju ansåg prof. Lagerborg dock, att magister Lindmans försvinnande icke bottnar i någonting supranaturalt eller irrationellt. Det är tvärtom en naturlig följd av reala psykofysiska reaktioner, vilka differentie-

rat den ursprungliga nakna retbarheten till nervsubstans. Ur protoplasmatiske utveckling reagerer, vilka genom vissa på speciellt sätt fungerande molekyler framställa protoplasmakonglomerat med koncentrerad retningsbenägenhet. Denna har varit orsaken till avdunstningen.

Vid en förfrågan hos Sven-Amiral Lindmans vän och edsvurne eftersägare, d:r Olav Ahlbäck, ansåg denne prof. Lagerborgs antagande bottna i förut-sättningar, vilka objektivt sätt icke äro riktiga. Med kännedom om magister Lindmans gedigna vanor kan man nämligen icke i detta fall tillämpa ordspråket: »Ou est la femme?»

Huru härmed än förhåller sig, kan vår läsekrets vara övertygad om, att Amiral Lindman genom sitt försvinnande icke på något sätt lyckats skada denna tidnings stabila vanrykte.

För att få vår redaktör tillbaka sända vi ut en efterlysning och meddela i och för spaningarnas underlättande följande personalia:

Sven-Amiral Lindmans karriär begynte år 1910, då världen första gången i beundran lyssnade till hans stämma. Men då han icke behärskade något av de gängse språken, fann han sig missförstådd och upphörde med sitt skrik. Längre förde han sedan en undanskymd tillvaro, varvid han bedrev ivriga språkstudier, speciellt svenska och tyska. Det förra språket behärskar han som sitt modersmål, det senare åter så mycket att han vid konversation kan citera tyska författares arbeten.

Genom trägna studier gjorde han sig beaktad och nådde i och med magister-graden ett högre stadium av utveckling. Otivelaktigt är han en man med smak. Därom vittnar bl.a. hans amiralstitel, som han lagt sig till med för att undgå förväxling med en känd partiförande i Sverige.

Speciella kännetecken: Korpulent. Vänsterhänt.

P. S.

Sven-Amiral Lindman ber meddela att han återvänt till orten, efter att i Helsingfors ha besökt dansskola.

Hjärtligt omnämnande av Foya-Mecenat. En måndagsförmiddag i Generalens ämbetsrum.

„Javisst — ja,“ vätske-beblandare.

Student A. Etablerad stultning på egna ben.

Dr. B. Obegriplig genialitet.

Mag. C. Normal bakom därmask.

Dr. D. Hårdare huvud än mjuk ryggrad.

Mag. I. Enten — eller. Muhamed och berget.

Mag. K. Strikt kunnig grötmyndighet.

Mag. L. Samlat bokvett och lös-släppt talgåva.

Student La. Skomakare — håll dej till kemien.

Student N. Förtvivlad kamp att dölja geniet.

Dr. O. Vad koschter ten skinnkrake?

Prof. P. Alldeles förstummad.

Dr. R. Folkvandringsvyer och ängslan för tystlåtenhet.

Past. S. En bråkande killing i diskussionens fårahjord.

Student S. Missriktad teologi.

Fru S. Visuell reagensvisare på sammankomstens böljegång.

Mag. The. Danskt fintlig mejerist.

Mag. Thö. Visdom med spenabarnsröst.

Rekt. T. Eskatologiskt dualistisk hjärtebikt i röken av brända gudinnor.

De övriga: Gäspade och logo, klap-pade handflator, sprängde västknappar av iver, sovo och tänkte och sovo och dolde
det goda ögat.

*Jag, General, kort, i mitt tal,
älskar ej bal, är aldrig gal-
en, det är förtal, jag är kordial.*

*I Fojans sal, lider jag kval,
ganz ohne Zahl. Vet ej mitt val:
Hjärtat hon stal, sprängde dess skal.*

*Hon härja som mal, jag blev atomal,
som Jona i val- fisk blev det mig kval-
migt.*

*Är hon för hal, och är hon för sval,
då blir jag skral, ty min moral,
den är fatal, jag är bestial.*

*Men är hon mig jal, das ist mir egal,
På Fojans sal, jag bildar kagal,
som är social, och blir General.
Darf ich bezahl- en, min bachanal.*

Skriven av Jarl Lindberg.

Kl. 9.02 kommer Generalen intågande på labben med blåsvullna ögon och i vändningarna gnisslande hårrötter. De av det välbekanta oset tillkallade eleverna strömmade in i lyan för att lyssna till mästarens ord och utfå nya arbeten. En tjänstvillig ande tillgriper »krapuloskopet» (den lille krapulaprovaren) och framträder inför »den väldige». Den lilla apparatens ljuva toner framkalla på Generalens anlete ett plågat uttryck. Vid det positiva utslaget sprides på de närvarandes ansikten ett skadeglädjens skimmer, och Tusses flabb sätter dragskåpets rutor i skrammel. Endast Hihhi finner för gott att uppgiva sin fördelaktiga plats i kön och brådstörtat lämna rummet. Sedan Generalen utdelat några synteser med långa namn och förfärlig lukt är den värsta vetenskapligheten över och lyan tom. Mitt i en fruktansvärd gäspning kommer Stumpen in, slänger ned kloaken på en pall och framsäger i nonchalant ton sin vanliga morgonbön: »Har du en Klubb 7?» Medan han i en utsökt lättjefull ställning motionerar sitt kasärngårdsorgan genom att på ett »medryckande» sätt referera gårdagens biograf föreställning, kommer Bäckis in, beskådar Generalen och frågar: »Vad skall vi göra i kväll?» »Ja ska gå tidigt och lägga mig», svarar den tilltalade tvärsäkert. »De sa du i går också jävla fyllpappa». Samtalet spinner vidare på denna bog. Generalen förnekar som vanligt envist all vetskapsom orsaken till sitt jämmerliga tillstånd, men Bäckis, som vid med honom anställt krapuloskopprov visar sig hålla en ovanligt låg alkoholhalt, fortsätter skadeglatt med »tredje graden». Räddningen kommer i form av Hihii, som smyger sig in ängsligt sneglande på krapuloskopet. Han blir genast föremål för de närvarandes intresse. Han är i motsats till det föregående offret av naturen mycket medelsam, men denna gång är hans enda hållpunkt för vidare utforskande av nattens händelser en främmande schapåklack, den där han fann på sitt nattduksbord vid morgonens smärtfyllda uppvaknande. Sällskapet har under tiden utökats med Grefven och Konjaks-Rurik, vadan all risk för att den animerade diskussionen skall självdö är avlägsnad. Katastrophen kommer emellertid i form av Tusse, som genom sin oerhörda kapacitet

Offentlig vädjan

Till Stadsstyrelsen i Åbo.

Undertecknad anhåller härmed vördsam- samt hos Stadsstyrelsen, att Stadsstyrelsen måtte vidtaga skyndsamma åtgärder i och för snabb förändring av de finska namnen å Österlång- och Östra linjegatan.

Istället för de nu använda Itäinen pitkäkätatu och Itäinen linjakätatu skulle

jag för min del föreslå Kaakko pitkä- och Kaakko linjakätatu. Dessa namn skulle icke blott vara mera förenliga med verkligheten, de skulle även öka trevnaden i staden.

Åbo den 1 maj 1933.

Olav Ahlbäck.

HUMANIORA

Nidkantat

tillägnad de högste inom Humanistiska föreningen.

1.

Mitt herrskap. Humanisten är ett märkvärdigt djur. Viktig är han, stundom grälsjuk, torr och sur. Av särintressen ock är han bunden, av Sidgwicks etik eller av hunden, av dikt utan rim och reson eller professor Homéns korpulenta person.

2.

Humanisten liksom andra har sin lilla fröjd av att få prata. Det gör honom alltid nöjd. Humanisten har mycket att säga, men glömmer så ofta att orden väga, I tingens djup bör hans tanke lodas, men sällan hinner han mer än förmoda.

på området gör, att de övriga känna sig fullkomligt överflödiga och tyst försvinna en efter en, sist Generalen.

Scenen står tom ett ögonblick, sedan ljudet dött bort. Då lokalens innehavare återvänder finner han den besatt av de synnerligen framstående författarna Charmeuken och Röde Wessman, de där säkerligen redan inom få år torde inlämna sina avhandlingar till fakulteten. Generalen ordnar med en kraftansträngning sina svullna anletsdrag, men genomskådas tvärt och korsförhöret upprepas. Bondnekandet får dock ett brådt slut genom att hans medbrottsling, den öppenhjärtlige Slödde, som denna gång kinesat hos Generalen, uppenbarar sig för att som vanligt fylla ligroin på skogsbranden. Han avslöjar i minsta detalj, vad som sig tilldragit haver, och i samma veva skisserar han planerna för nästa natts orgier, för vilkas finansiering han med säkerhet tror sig i stånd att viga ihop medel. Generalen tittar för femtisjätte gången på klockan och konstaterar med en lättnadens suck, att tiden närmar sig stängningsdags, vadan den intressanta diskussionen fortsättes på vägen till frukosten.

3.

Mitt herrskap. Humanisten är ett märkvärdigt djur. Min skildring hittills gått i moll, Nu går den upp i dur. Jag velat förlåna ett mildrande sken och skaffa mig avlat, ty kanske jag är något från. Här finns ju en massa av frestande fall, som efter förtjänst jag upptaga skall.

4.

Vår herr Dekanus behedrar vår fest. Med honom jag börjar. Det passar väl bäst. Tro mig, Decanus han dansar och sjunger till luta. Men när på gatorna spikrak han framåt ses skjuta, där tonar musik av trumpeter och pukor kring vår professor i gamla etrusiska krukor.

5.

Doktor Lars-Ivar, han lotsar vår skuta. Av konst-iga inlägg han låter oss njuta. Till morgonrodnadens rosiga land, till drömmens omoraliska strand sin tillflykt tar han, när striden blir het, och envis, det är han, men mycket han vet.

6.

En praktisk herre här också finns. Sven Andersson är det, om rätt jag minns. Han flyr ej till framtidens dimdunkla värld., till ofelbar landsbygd han drager sin färd. Där är så mulligt och friskt och grönt; där finns ju hantverk och annat skönt.

7.

För dess präktiga, sunda folk är vår Sven en trägen tolk. Landsbon är ingen matrialist; saknar all ondska och argan list. Landsbon har ingen sexualitet; känner väl endast till kärlighet.

8.

v. Bonsdorff, vår doktor utan all fruktan och tadel tror på det objektivt höga och på sin adel. Om vackra symboler nog tycker han bäst; till Natorp och Kerschensteiner han hänvisar mest, älskar helt säkert inte affärer, hör ju till tidens re-aktionärer.

9.

Ack, broder Lindman jag tänkte glömma; för honom hyser jag känslor, ömma. Och förr jag gisslat hans runda kula, hans logiskt kantiga huvudbula. Hans lilla svaghet för sofistisk, hans auktoritetstro jag givit mången pik.

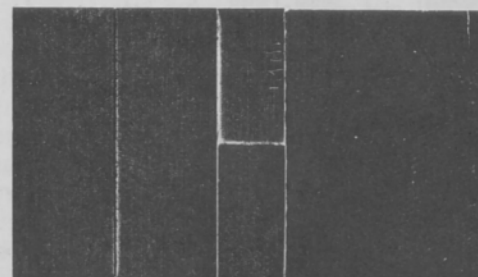
10.

Uti vår skara det finns en person, lika otillgänglig, som Fakultetens telefon. Det är biokritiske herr Colliander, som stryker längs väggarna lik en salamander, men har ej så lätt för att skifta sin färg, ty vår magister, han saknar ej märg.

11.

Knarrande sulor och ljudlig trumpet. Gissa, vem är det! Jo, Ekholm, ni vet, pastor humanus, causa honoris, magister laetitiae et doloris, in artibus Erus et Psykes deorum, et in emendum librorum.

12.

Censurerat av högercirkelmän.

≡ Kvinnans spalt ≡ En låt om våren Sor Teaterskandal...

Madonna från Korpo.

Med tanke på våra energiska damer, dock ingen nämnd, understryka vi vår tillbörliga uppskattning av deras insats i kär livet genom att irföra bilden av ovanstående *Madonna från Korpo*.

*

För övrigt äro vi av den åsikten, att ansvarslösa föräldrar icke borde kasta sina flickebarn ut i världen och så giva dem tillfälle att med lackröda läppar och nermjölade nästippar bespotta ärkebiskopar och andra världens stora män.

Isynnerhet borde alla lyrfåglar helst förbliva i hemmets lugna kokvrå och där bidraga till kulturens förnyelse genom att grädda plättar. På denna väg kunde också kåren undgå att få karaktären av en malajisk fågelfångares bod.

Till sist meddela vi våra intresserade damer ett gott matrecept:

Kalkotletter i papper.

Sex äggegulor vispas och blandas med hackad lök, persilja, salt och peppar, och häri doppas de förut med smör frästa kotletterna, rullas i rivet bröd, insvepas i smörbestruket papper och stekas med smör över sakta eld. Kotletterna serveras med risgryn. Vitt vin hör till. Redaktionen bör inbjudas.

O, Motström, din sällsporda fräckhet jag skådat,
i storögdan sorg din skeppartirad
Mig anar, mig anar, du därmed
bebådat,
att mogen du blivit för riksdags-
öravad.

Ack, Skeppsredar Motström, Ten-
densmakargränd,
från farliga, farliga vägar vänd.

O, Motström, om du blivit boren i
Juda,
Iskariot i dig då sin överman sett.
Ragu utav sanning och lögn kan
du bjuda,
ty av humanism är din själ genom-
frätt.

Ack, Skeppsredar Motström, Ten-
densmakargränd,
från farliga, farliga vägar vänd.

O, Motström, med pennan du
liderligt fäktar,
orerar så saklig och elfenbensvit,
»Historicus»-mässigt du högermän
skäktar
och uppträder som, ja, det hör
inte hit.

Ack, Skeppsredar Motström, Ten-
densmakargränd,
från farliga, farliga vägar vänd.

Barnkammarsvers

Kan användas som vaggvisa.

Tripp, tripp, tripp,
på lackskor små, små,
här kommer sipp, sipp, sipp,
Byxen på tå, tå,

Nätt, nätt, nätt,
för han sig så, så,
lejonlikt lätt, lätt, lätt,
brukar han gå, gå,

Smek, smek, smek,
för flickor små, små,
den sortens lek, lek, lek,
kan han som få, få.

Sött, sött, sött,
flickebarn jag, jag,
väntar så trött, trött, trött,
honom var dag, dag.

Ack, Ack, Ack,
jag kunde få, få,
jag sade tack, tack, tack,
åt honom då, då.

Perpetua Eufrosyne.

(Forts. fr. 4 sid)

Nån gång vid middagstiden infann sig Fjong — som förresten länge varit starkt misstänkt för att nära samhällsomstörtande planer vid sitt fetthjärta — hos Bäckis, medförande kryddorna och intyget, i vilket valet av superlativ inte gav rum för vidare önsknigar. Det senare renskrevs och undertecknades av Bäckis.

Under tiden hade den ökände kommunistledaren, kem. stud. Tor Wessman diskret insmugit sig i lokaliteterna. Även han ville vara med om att hjälpa Fjong till den fett avlönade tjänsten. Enligt förljudande lär W. vid tillfället ha varit mer än lovligt nykter — allting är ju dock relativt, även när det gäller denne framstående nykterhetsfantast. Han dråsade ner på skrivmaskinsstolen och avfattade följande, med hjälp av rött färgband:

»Härmed intygas att kamrat elfström är en framstående kommunist, som med sitt allröa sinnelag förmått att framgångsrikt leda åss kamrater i s. k.p. — han torde vara synnerligen lämplig att sända åpp till österbåten, för att där fortsätta sitt lyckade mullvadsarbete, hans skådespelartalang har många gånger varit till ovärderlig nytta vid svårare provokationsarbeten för g.p.u:s räkning. då hans pekuniära fordringar på sista tiden blivit något för svinaktiga, sänder vi honom med nöje åpp till lappoinfernot.

ner med tjyvsamhället!

högaktningsfullt

tor wessman
ex r.

Vi avsluta avslöjandet av denna enorma teaterskandal med att omtala att Fjong, disträ som alltid, faktiskt råkade få med detta intyg bland alla de papper han sände upp till teaterstyrelsen i Vasa.

Med anledning av ovanstående ha greve Byxhövding, R.V.O., S.S.U.H., O.P., U.P.A., och general Lindberg beslutat att söka upplåna en bil för att bjuda tit. Wessman och Fjong på en nöjesresa österut. Skulle bilanskaffningen misslyckas ha de för avsikt att forsla de båda tjekaagenterna per velociped.